

AKI A NAPBA NÉZETT

Aki a napba nézett:
nem látja már a rétet,
s kontúrjai a kűtnak
arany foltta fakulnak,

a karcsú háztetők sem
intenek neki rőten,
tündökletes szegény lett,
aki a napba nézett.

Mértéke nem maradt más
csak összefolyt aranyság,
megveti már a fűzöld
homályát, ahol hűsölt,

és megveti az alkony
barna csöndjét a parton,

megveti a bogárhát
fekete roppanását,

és megveti a tücskök
ezüst szavát a fű közt,
szemébe nem világít
a pitypangsárga pászst,

aki a napba nézett:
tündökletes szegény lett,
tarkító színe nincsen,
csak fénylik, mint az isten,

aki a napba nézett:
végzete fény-igézet,
egyetlen nagy sugárban
ragyog aranysiváran.

VERS A JÓHISZEMŰSÉGRŐL

A „jóhiszemű” jelzót
naponta megkapom, mint
makacs, de jó gyerek a szelíd szemvrehányást,
ki tiszta szívvel sérti meg az illem
értelmetlen szabályait, remélvén
hogy dicséretet s nem feddést kap érte.
Mégis, a korholásban
csöpp elmarasztalás van,
akik megintenek halvány haraggal
azt mondják: jóhiszemű,
s azt értik — féltéssel vagy kárörömmel —:
naiv bolond, majd ráfizetsz csúnyán még ...
Jól van, bolond vagyok, aki kimondja, mit kigondol,
s — bár együgyű szokás —
hiszi, amit kimond.
Holott egy kellene:
időzítve szólni mindenhol aszerint,
hogy merről fúj a szél,
álarcosok között
nem ildomos, ha holmi fedetlenség bolyong
kendőtlenül ledéren.
De én hiszem olyan
bolond idők hamaros érkezését,
mikor a félbenyelt
szó lesz a felelőtlen,
s ki nem mondott jogos panaszért
büntetés jár.
A jóhiszeműség

nem lesz mindig mosolygott
gyerekes kórtünet, ha a „bolondok”
úgy megfertőzik fátyolos világunk
minden parányi atomját,
hogy még a délibáb is pironkodva rezeg majd
a nyári levegő
naptiszta pára-vásznán,
félvén a vándorok kitárt tekintetétől,
mely döbbenet elámul
a feddhetetlen természet csalóka
játékán is, mivel az emberek közt
még e derűs és tetszetős hamisság
mását sem találja.

PAPP LAJOS

VERSEK IRÓNNAL

(Részletek egy készülő satirikus dalciklusból)

ELŐLJÁRÓBAN

A saját hazájában
(így mondta egyszer Náhúm)
nem lesz próféta senki.
Mert népe hamar ráun.

Érzem a szavak ízét.
Titkom ha van, csak: ennyi.
S nem óhajtottam sohasem
vakon világgá menni.

Nem vagyok költő-vátesz,
Delfi s Dodonna módján
inogva többértelmű
jóslatok rejtjel-kódján.

Ha vig, vagy csúfondáros
zene szólal meg bennem,
útját nem állom: bízom
az értő türelemben.

Mint kötélén a táncos:
lépked, hátra-előre.
Mignem leesik s meghal.
Bármí vastag a bőre.

A SÓTALANÍTOTT BÉKE

„Enkelhető is. Tétova zongorakisérettel.”

Friss örömem sirályként repes.
Lelkem békéje tökéletes.
Plím-plöm

Mert igaz hogy hő-bomba készül
éppen elég s hogy kiegészül
(plöm-plöm) a harc, mi egykor kövel
s doronggal folyt, ma atomerővel
s van százsám atomágyú-puska
és minden főre eshet egy-egy
atomizált ólom-galuska.

Plöm! . .